

Патријарх Порфирије: Блажени су они који не виде, а верују

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 29. маја 2022. године светом архијерејском Литургијом у храму Светог Александра Невског у Београду.

Саслуживали су Његово Преосвештенство Епископ хумски г. Јован, протојереј-ставрофор Вајо Јовић, протопрезвитери Јован Гардовић, Бранислав Јелић, Оливер Суботић и Бранислав Кеџић, протођакони Драган Радић и Радомир Врућинић и ђакон Александар Секулић. Том приликом, Његова Светост Патријарх је беседио:

Христос васкрсе! Браћо и сестре, чули смо одломак из Јеванђеља по Јовану. Ово је једна од пет прича која постоје само у Јовановом Јеванђељу, а нема је код других јеванђелиста. Поред ове приче, то је и прича о претварању воде у вино, прича о исцељењу четвородневног Лазара, прича о исцељењу узетог код бање Витезе, прича о Самарјанки, и ево приче где Господ исцељује

слепог од рођења. Чињеница да ових прича нема у другим јеванђељима него само код Јована не зависи од тога да ли је неко знао за ове догађаје или не, него зависи од циља који је сваки од јеванђелиста имао кад је писао своје Јеванђеље.

Јеванђелист Јован, поред осталог, као највећи уметник ствара ремек дела тако што жели да представи дуализам између садашњег и будућег века, између сила мрака и сила светлости, између љубави и мржње, између смрти и спасења. И као што је Господ у сусрету са Никодимом позвао Никодима да напусти биолошки начин постојања и заживи духовно, и као што је Господ у разговору са Самарјанком нагласио да је важан духовни однос са Богом, а не ритуал који вршимо макар и онај најсавршенији је био извршен, ево, имамо причу о слепоме од рођења. Знамо да је бити слеп велика мука, велико проклетство, а уз то и огромна тешкоћа за номадске народе, за оне који иду по пустињама, који лутају по планинама и брдима, а такав је био и изабрани народ. Господ стоји пред слепим човеком од рођења. Сви се питају како то да је он слеп, јер је слеп од рођења. Дакле, није имао времена да греши, да пада, како би онда због тога као казну за своје грехе и за своје промашаје постао слеп. Дакле, у овој причи јасно је да и они који питају Господа ко је крив за слепило овог човека имају потребу да све логички разумеју. Имају потребу да све рационално објасне, да све доведу у узрочно-последичну везу – желе дакле да разумеју. Господ користи ову чињеницу да покаже да човек није само ratio, да није само логика, да не може све појмити искључиво својим спознајним, логичким капацитетима, него да је неопходно да учини скок из логике овог света у логику чуда, у логику вере или, најбоље рећи, у логику љубави Божје. Тако, дакле, разумемо и одговор који је Господ дао свима који су били присутни и питали су се ко је погрешио те је овај кажњен. Његов одговор је био да се покаже љубав Божја, да се пројави љубав Господња у односу на људски род. Сви су веровали да мора бити да је овај човек слеп као последица греха његових родитеља.

У тој чињеници да сви мисле да су родитељи криви показује се и наш однос према свему што не разумемо, према свему што је тешко, што је мука: грех, болест, смрт. У свему тражимо кривца и најчешће трагајући за кривцем нарочито онда када ми наилазимо на искушења и на страдања проглашавамо друге кривима за своје промашаје, друге кривима за своје падове, за своје грехе. Међутим, Господ другачије сагледава нас људе. Ми мислимо да се правда на земљи испуњава, онда кад постоји неправда. тако што ћемо пронаћи кривца и тако што ће тај кривац, будући одговоран, бити и кажњен. Све разумемо, све примамо, све гледамо у јуридиком контексту, у контексту

закона и правила, а, ево, Христос све оправдава и позива не да будемо негативно настројени у нашим судовима, у нашим проценама, већ нас позива да напустимо јуридикчки контекст поимања живота, контекста закона и феномена дешавања свега око нас и у нама и да уђемо у контекст и атмосферу љубави, пре свега љубави Божје.

Болести су тешке, али посматрајући их у контексту зла немамо одговор. Зато треба да напустимо контекст зла и да уђемо у контекст вере, у атмосферу вере, у атмосферу заједнице и љубави са Богом. Само тако можемо осетити присуство Божје у свом свакодневном животу.

Господ, дакле, каже да све постоји у нашем животу и онда када падамо и онда када растемо и устајемо, када духовно напредујемо, као израз промисла Његовог и као шанса за наше буђење, за буђење нашег унутарњег духовног вида и духовног погледа. Они који су формалисти, као што су овој причи били књижевници и фарисеји, они све гледају кроз законе и кроз правила. Важнији им је закон од човека. Не разумеју да закони и правила постоје не да би нас поробили, не да бисмо служили њима, него да би нам помогли да надиђемо управо тај закон, да надиђемо правила и да уђемо у простор слободе, а то није ништа друго него простор слободне заједнице са Богом где нам је свака реч, свака мисао, свака тачка све што долази од Бога надумно јасно, надрационално јасно, надлогички јасно. Зато правила постоје – да би нас ослободила.

Бог је за шест дана створио свет; седми је дан историје, и пада, и греха, али и спасења и присуства благодати Божје и обожења; а у вери нашој и теологији кажемо да је осми дан – дан вечности, тј. есхалотолошки дан. Бог, дакле, браћо и сестре, не гледа на то да будемо само и искључиво биолошки и телесно здраво, не гледа нас само као део, него као целовите личности. Гледа све, и унутарње духовно и телесно наше биће. Заправо гледа једног човека позваног да буде духован, да буде човек целовит, да не буде само неко ко препознаје своје унутарње покрете, и љубав, и поглед, и осмех, и све оно што се не може сместити у речи, као нешто што је једнако или слично дисању, варењу или било ком биохемијском процесу. Господ хоће да се најпре пробудимо духовно, а када смо духовно будни, када видимо Бога и осећамо Његову љубав онда ћемо сигурно бити целовито здрави без обзира да ли наше тело пати или не.

Нека би Господ дао да нам увек буду отворене духовне очи, а то су очи вере. Блажени су они који не виде, а верују. Нека нам увек буде отворено духовно око, око вере. Онда ћемо знати да је Божја љубав увек са нама, да је Господ

увек са нама. Онда ћемо знати да све што имамо јесте дар Његов, а то ће значити да Царство Божје није нешто што нас чека само у будућности, него да овде започиње, а тамо се слави са Оцем и Сином и Духом Светим и сада и

spc.rs